

LBRIS

We know
books

**CLÉMENCE
MICHALLON**

**ULTIMUL
REFUGIU**

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

1

ESCALANTE, UTAH

A PATRA NOAPTE

Există clipe în care bucuria mi se statornicește perfect în trup. Îmi dau seama de asta.

Lumea s-a deformat în jurul meu cu mulți ani în urmă. Ca să mă țină în siguranță, creierul și-a refăcut circuitele.

„Verifică ușa înainte să te culci!“, îmi spune el. „O dată, de două ori, de trei ori. Descuie ușa ca să te asiguri că a fost încuiată, iar apoi încui-o din nou!

Uită-te pe vizor. Asigură-te că ai închis mașina de gătit. Câinele e bine? Respiră? Nu contează că ai verificat deja. Mai fă-o o dată!“

Mintea mea: mereu neliniștită. Întreaga mea lume e ca o casă de păpuși. Știu unde se află toate cele și cum funcționează. Nu există surprize.

Ceea ce face ca excepțiile să fie cu atât mai intense. Fericirea care răsare în cele mai neașteptate locuri – o viță verde de iederă răsucită pe sârma ghimpată, flori deschizându-se în iarba ce acoperă un mormânt puțin adânc.

Ca acum. Gabriel adormit în apartamentul pe care îl împărțim, iar eu, în curtea interioară. Deasupra, cerul deșertului.

În câteva ore o să se înalțe soarele. Hotelul, oaza noastră neverosimilă, cu linii drepte și arhitectură modernă, o să fie inundat de lumină naturală. Mirosurile dimineții o să plutească în aer: aroma îmbietoare a cafelei, efluviile proaspete de parfum, bura suavă a loțiunii de plajă. Piscina o să sclipească, albastră-aurie, ca un miraj. Oaspeții o să se ducă târșându-și picioarele, somnoroși, să-și ia micul-dejun.

Dar deocamdată totul e liniștit. Totul e al meu. Privilegiul insomniacului.

Îmi vâr mâna în buzunarul hanoracului, scot din pachet o țigară, dau să aprind bricheta. Nu mai merge. Șovăi, iar apoi o folosesc pe cea pusă la dispoziție de hotel pentru șemineul cu gaz.

Primul fum. O pală de vânt se joacă acum cu tivul pantalonilor mei scurți, ridicându-l până la marginea celor trei dungii albe.

„Nu sunt singură.“

Gândul îmi trece prin minte ca o lovitură aprigă, sângeroasă.

Două voci tulbură liniștea nopții.

Cunosc vocile astea. Le-am auzit din când în când în ultimele patru zile, fremătând înăbușit în preajma salo-nului de spa, în fraze seci aruncate peste masă, la cină.

Soția tânără și soțul bătrân.

I-am recunoscut lângă piscină în prima zi pe care eu și Gabriel ne-am petrecut-o aici, dintr-o emisiune *60 Minutes* pe care am văzut-o anul trecut. Cele mai multe lucruri despre lume le-am aflat de la televizor.

- Uite, i-am spus lui Gabriel, împungându-l cu cotul în coaste. Āla-i William Brenner.

Gabriel nu mi-a răspuns, așa că i-am explicat:

- E un tip important din presa de scandal. Plin de bani. Cred că asta e... a treia soție?

Ce mai pereche alcătuiesc! Sabrina Brenner, care încă n-a împlinit treizeci de ani, dar care deja are pielea întinsă de injecții. Păr lung, platinat, scânteietor. Totul la ea e delicat și aerian. Umblă învăluită într-un nor de parfum, ceva care te duce cu gândul la un mare bălci, cu mirosurile lui îmbietoare de zahăr și de vanilie.

Ținându-se după ea, iată și silueta butucănoasă a soțului. William Brenner radiază un soi de încredere încăpățanată, din vârful lucios al capului pleșuv, până la mocasini lustruiți la modul profesionist. Are și acel zâmbet - rânjetul viclean al unui bărbat care n-a dus niciodată lipsă de compania femeilor. Care se știe nu chipeș, dar fermecător, și care înțelege că *fermecător* e destul ca să capete ceea ce vrea.

Emisiunea *60 Minutes* era despre cultura presei de scandal de la începutul anilor 2000, în special despre diferitele modalități în care aceasta a distrus niște vieți.

- Oamenilor le plac poveștile bune, a spus William Brenner, al cărui trup masiv stătea cocoțat pe un fotoliu înzorzonat din apartamentul lui din Upper East Side. Și suntem aici ca să le oferim exact asta.

Ce spune acum?

Țigara sâsâie slab în clipa în care o turtesc de talpa sandalei. Conceptul de tutun nu există la hotelul Ara, și nici scrumierele. Odată întoarsă în apartament, mă duc la baie și vâr mukul țigării sub o șuviță de apă, iar apoi îl înfășor în hârtie igienică și îl îngrop în coșul de gunoi.

Gabriel încă doarme, ghemuit în poziție fetală. Ca atunci când eram copii: cu membrele petrecute unul peste altul, în față, un ghem de băiețel apărându-se de lume.

Iau cardul de acces și mă furizez afară.

Vocile mă călăuzesc aproape de marginea complexului turistic, la ultimul petic de gresie de dinainte de locul în care se termină hotelul și începe deșertul.

Iată-i. Soții Brenner.

Sabrina se îndepărtează de soțul ei, încă îmbrăcată în hainele de satin alb pe care le-a purtat la cină, și încălțată în pantofi cu tocuri înalte. E aproape fluorescentă în bătaia lunii, ca un pește strălucitor care înoată iute pe fundul unui acvariu, cu faldurile elegante ale rochiei unduindu-i-se ca niște înotătoare.

William se împleticește în urma ei. Și el e îmbrăcat în haine de seară, cu cămașă albă și cu un costum croit dintr-o țesătură un pic prea groasă pentru deșert.

Stând la vreo șase metri de ei, îmi țin umerii încovoiați, sperând să fiu invizibilă.

– Îmi pare rău, spune Sabrina, cu vocea unei femei căreia îi pare rău de multă vreme – întotdeauna zadarnic.

Oare a mai observat cineva asta?

Că Sabrina se ferește de atingerea soțului ei? Că privirea i se îndreaptă în sus ori de câte ori el se ridică în picioare? Că ea îi urmărește mișcărilor, fără îndoială că în același fel în care îi supraveghează stările de spirit?

– O, acum îți pare al naibii de rău? mârâie William.

Dă să-și înhațe soția de braț, dar nu nimerește, și face un pas poticnit în față.

– Nu mă mai minți.

Sabrina ridică mâinile, cu palmele proiectate în față.

– Îmi pare rău, repetă ea. Nu te mint. Haide să ne întoarcem la...

William o înșfacă de încheieturile delicate. O dure-fantomă îmi zumzăie prin partea dreaptă, amintire a unui umăr smucit cu mulți ani în urmă, după care brațul mi-a atârnat inert ceva vreme.

William bâiguie:

– Târfă proastă.

Îmi dau seama că-mi țin răsuflarea.

„Du-te de lângă ea. Las-o naibii în pace.“

Sabrina se răsuțește brusc spre soțul ei și-i spune:

– Nu-s proastă.

Orice urmă de regret i-a dispărut din voce. Versiunea asta a ei e puternică, hotărâtă, indignată de felul în care e tratată.

William încremenește.

– Ce-ai zis?

– Am zis că nu-s proa...

Sabrina dă să pășească pe lângă soțul ei, iar privirea îi trece pe deasupra lui.

Dă cu ochii de mine.

Mi se pare că-i văd umerii încordându-se.

A crezut, pesemne, că sunt singuri. Ceilalți oaspeți sunt vârați la adăpost, în apartamentele lor, dormind în spatele zidurilor groase de piatră și al ferestrelor cu trei rânduri de sticlă.

Înăuntrul complexului, Ara a creat oaze discrete, liniștite, pentru fiecare grup de oaspeți. Apartamentele noastre sunt în clădiri separate, cuibărite la capătul aleilor individuale. Mesele din sufragerie sunt distanțate, ceea ce face ca discuțiile celorlalți să se reducă la un zumzet slab. Hotelul ne-a jucat o festă, asigurându-ne că nu trebuie să ne facem griji în privința celorlalți oaspeți, că suntem feriți unii de alții.

Pentru o frântură de secundă, Sabrina mă studiază. Apoi își clatină capul aproape imperceptibil.

„Nu.“

Înțeleg. Pe vremea când eram copil, mamele se înfuriau dacă ceream ajutor. Vocile li se ridicau, indignate: „Ce mama naibii crezi că faci?“ Dacă aveau chef să lovească, loveau mai tare decât de obicei. Absolut de

fiecare dată aveau grijă să ne pară rău că ne căutaserăm un colac de salvare.

William urmărește privirea soției lui.

„Fir-ar să fie!”

Mă ascund după un ghiveci mare. Sunt cu zecile în jurul hotelului: ovale, fiecare cât o cadă mică, găzduind un copac. Pământul e ascuns sub un strat de pietre decorative.

– O mulțime de copaci din deșert izbutesc să crească prin crăpăturile din pietre, ne-a explicat în prima zi Catalina, directoarea hotelului, o femeie cu păr negru, strălucitor în lumina soarelui, prins într-o elegantă coadă de cal, atunci când ne-a plimbat peste tot. În mare măsură, arhitectul nostru s-a inspirat de la ei.

Însă pietrele astea nu sunt unele obișnuite. Nimic din hotel nu e.

– Bucățele de marmură albă din Italia, ne-a spus Catalina. N-o să le găsiți nicăieri altundeva în regiune.

Mă ghemuiesc cât de mult pot în spatele ghiveciului și al pietrelor lui scumpe. Pulsul îmi bubuie în urechi.

– La ce te uiți? întrebă William, poruncitor.

Sunetul vocii lui e mai apropiat, sau doar îmi închipui că e?

– La nimic. Nu mă uit la nimic.

Încă ghemuită, mă trag încetișor în spatele unui zid din apropiere.

„Ca o lașă.”

Nu.

Sabrina nu vrea să mă amestec.

– Lasă-mă în pace, îi cere ea soțului.

– Și ce-ai face dacă te-aș lăsa?

În vreme ce pornesc înapoi spre apartament, răspunsul ei se aude înăbușit. Sunt cuvinte pe care nu le deslușesc, apoi aud deslușit:

– Aș înflori.

Tonul ei limpede și sigur e cel al unei femei care știe că înăuntrul ei există lumi nesfârșite, și care s-a săturat până peste cap să le țină în frâu.

Mâine o să vorbesc cu ea.

N-o să-i spun nimic despre soțul ei. Nu-s toantă. Dar o să fac ceva ce am evitat în ultimii patru ani: o să mă prezint, o s-o întreb cum i se pare șederea aici. O să fac un comentariu oarecare despre vreme.

O să-i dau de știre că în locul ăsta se află cineva pe care poate să se bizuie, că are o prietenă, dacă vrea una.

Mâine. Peste câteva ore.

Totul e mai ușor la lumina zilei. Cu toții suntem mai curajoși dimineața.

2

ESCALANTE, UTAH

A PATRA NOAPTE

Acum zece ani, un dezvoltator imobiliar s-a uitat la bucata asta plată de pământ din Deșertul Escalante și și-a zis: „O să construiesc un hotel aici“.

Acesta a devenit Ara. Ferit de autostradă, accesibil doar grație unui drum de pământ, nemarcat. Ara dispune de o sală de sport, de un salon de spa și de un butic. Și, desigur, de piscină. Se intră printr-o zonă de relaxare în aer liber, care dă într-un foaier, iar acesta, la rândul lui, duce la sufragerie. Liniile elegante ale hotelului se contopesc cu peisajul deșertului. În jurul nostru nu există bariere, nici garduri.

Îmi dau cu apă rece pe față. Luna luminează direct în baia noastră, iar pântecul fildeșiu al căzii strălucește sub fereastra arcuită. Mă întorc în cameră și-mi dau seama că aici e liniște.

Prea multă liniște.

Mă uit la cele două paturi mari. Al meu e în dreapta, cu cearșafurile de bumbac italianesc, extrem de scumpe, date deoparte. Pe partea lui Gabriel, o învâlmășeală de cearșafuri acolo unde ar trebui să-i fie trupul, cu pernele având încă adâncituri de la capul lui. Pătura

din lână de alpaca, luată de pe canapea, zace pe jos, părăsită.

- Gabriel?

Aprind lumina din tavan.

Nu-i aici.

Îmi iau telefonul de pe noptieră, găsesc ultimul mesaj trimis (ieri după-amiază, când el mi-a scris de la barul piscinei, întrebându-mă dacă voiam un smoothie) și apăs pe butonul de apel.

Un zumzet străpunge tăcerea. Privirea îmi cade pe telefonul lui Gabriel, care vibrează pe noptieră.

„La naiba!“

Unde să fie? La ora asta n-ai ce să faci la Ara, în afară de dormit. Suntem la o distanță de jumătate de oră de mers cu mașina până la cel mai apropiat oraș. Chiar dacă Gabriel ar avea un motiv să se ducă acolo în toiul nopții, n-avem mașină. Un șofer ne-a luat de la aeroport într-unul dintre microbuzele lucioase ale hotelului, o capsulă cu aer condiționat în jurul căreia deșertul se materializează precum o altă planetă.

- Gabriel?

Arunc o privire prin curtea interioară. Pustiu. El trebuie să fi plecat pe când eu încă mă aflam afară.

„Stai liniștită. Nu mai ești persoana care erai acum cincisprezece ani.“

O fată cu o viață ca o foaie goală de hârtie, trebuind să învețe totul de la zero. Trimisă într-o lume care nu-i îngăduia să fie în siguranță decât alături de un bărbat.

Clanța se zguduie.

Urmează un sunet de alunecare, iar mecanismul se deblochează la atingerea, de partea cealaltă a ușii, a cardului de acces.

În clipa în care mă vede, Gabriel tresare.

- Aici erai, spune el.